

# Tretia adventná nedeľa (cyklus A)

Rozjímanie na nedeľu tretieho adventného týždňa (cyklus A). Navrhované témy sú: plná radosť pochádza od Ježiša; pokora Krstiteľa; malé skutky služby na rozsievanie pokoja a radosti.

14.12.2025

„USTAVIČNE SA RADUJTE v Pánovi! Opakujem: Radujte sa!“ (Flp 4, 4). Tretia adventná nedeľa je v liturgii Cirkvi známa ako „*Gaudete*“ alebo „Radostná“ nedeľa a my sme pozvaní

zamyslieť sa nad príčinou našej radosti. Všetci v hĺbke duše túžime byť šťastní. Niekedy však túto radosť hľadáme len v čiastkových aspektoch nášho života: vo vlastníení určitých materiálnych statkov, v spoločenskom uznaní, ktoré sa nám dostáva, v získaní nejakej kvality alebo v pokojnom rodinnom živote. To všetko je nepochybne dobré, ale svätý Pavol nám pripomína, že tieto radosti dosiahnu svoju plnosť len vtedy, keď sú zakorenené v šťastí, ktoré nám dáva Ježiš: „Ustavične sa radujte v Pánovi“.

Prorok Izaiáš zasa dôrazne vyzýva svoj ľud, aby žil radostne napriek hrozbám nepriateľov alebo napriek tomu, že sa mnohokrát odvrátil od svojho Boha: „Teš sa, pláň a pustatina, plesaj, púšť, a rozkvitni sťa jesienka!“ (Iz 35, 1). Aj my, dokonca aj keď sa objavia pokušenia alebo keď sme unavení, môžeme si túto radosť uchovať v hĺbke svojho srdca. A

práve túto možnosť vďaka Kristovej blízkosti oslavujeme na Vianoce.

Radosť „je dych, spôsob, akým sa kresťan vyjadruje“[1]. Tak ako je dýchanie prvým prejavom života, úprimná radosť je prejavom toho, že Ježiš ponúka autentickú odpoveď na hlboké túžby nášho srdca.

„Upevňujte ruky sklesnuté, posilňujte podlomené kolená! Povedzte malomyselným: *Vzchopte sa, nebojte sa, hľa, váš Boh!*“ (Iz 35, 3-4), pokračuje prorok Izaiáš v dnešnom prvom čítaní. Boh prekvapujúcim spôsobom prejavuje väčšiu radosť z Vianoc, než máme my sami: taká veľká je jeho túžba nájsť si miesto v našom živote.

---

JÁN KRSTITEĽ NÁS sprevádza takmer počas celého adventného obdobia. Vidíme v ňom stelesnenú

cnosť, ktorá je nevyhnutná pre prežívanie tejto trvalej radosti: pokoru. Celý jeho život bol zameraný na prípravu ľudí na príchod Mesiáša. Preto, keď bol vo väzení a počul o zázrakoch, ktoré konal Kristus, „poslal k nemu svojich učeníkov opýtať sa: ‚Ty si ten, ktorý má prísť, alebo máme čakať iného?‘“ (Mt 11, 2-3). Ježiš po opise skutkov, ktoré vykonal, predniesol túto pochvalnú reč na svojho bratranca: „Lebo to o ňom je napísané: *„Hľa, ja posielam svojho posla pred tvojou tvárou a on pripraví cestu pred tebou.*“ Veru, hovorím vám: Medzi tými, čo sa narodili zo ženy, nepovstal nik väčší ako Ján Krstiteľ“ (Mt 11, 10-11).

Pokora nám pomáha upriamiť našu existenciu na Božiu veľkosť. Na druhej strane pýcha „neverí, že je možné, aby bol Boh taký veľký, že sa môže urobiť malým, že sa nám môže skutočne priblížiť“<sup>[2]</sup>. Naopak tí, ktorí sú pokorní, bez toho, aby

popierali svoje talenty alebo strácali motiváciu pracovať čo najlepšie, nachádzajú radosť v tom, že sa skláňajú pred dieťaťom, ako to robili králi z Východu alebo pastieri.

Cnosť pokory nás učí, že jediný dôležitý súd je súd Boha, ktorý sa nám ukazuje v tvári dieťaťa.

Zakaždým, keď sa prostredníctvom modlitby priblížime ku konkrétnej Ježišovej láske, zbavíme sa úsudkov o sebe samých, ktoré často nezodpovedajú skutočnosti a nakoniec nás oberajú o pokoj.

Zisťujeme, že Boh nás miluje nie pre to, čo robíme alebo čo nerobíme, ale pre to, čím sme: jeho deťmi. A to nám tiež pomáha neodsudzovať druhých.

V Betleheme môžeme zmeniť svoj pohľad na pokornejší pohľad a potom sa stať prameňom pokoja a radosti pre ľudí v našom okolí.

---

SVÄTÝ JOSEMARÍA zhrnul úlohy apoštola do „rozsievania pokoja a radosti“[3]. Pokora vyplývajúca z vedomia, že sme rozsievačmi veľkej zvesti, ktorá pochádza od Boha, nás povedie k tomu, aby sme sa nikdy neunavili v šírení evanjelia. V mnohých prípadoch bude stačiť náš úsmev tvárou v tvár nepriazni osudu; v iných prípadoch porozumenie, ktoré prejavíme, keď budeme čeliť problému milovaného človeka.... „Radosť evanjelia naplňa srdce a celý život tých, ktorí sa stretávajú s Kristom. Tí, ktorí sa ním nechajú zachrániť, sú oslobodení od hriechu a smútku, od vnútorného prázdna a izolácie. S Ježišom Kristom sa stále rodí a znovuzrodzuje radosť“[4].

Naše kresťanské svedectvo nie je namierené proti niečomu alebo niekomu, ale je prejavom pokory Boha, ktorý sa chcel stať človekom, aby sa s ním každý mohol stretnúť.

Ako jeho pokorní učenici chceme prispieť k tomuto ohlasovaniu: každé naše gesto náklonnosti môže byť zdrojom a obnovou radosti prostredia, v ktorom sa nachádzame; Ježiš sa chce narodiť v druhých prostredníctvom našich malých skutkov lásky.

Blahoslavená Panna je *causa nostrae laetitiae*, vždy nám prináša radosť. Môžeme ju prosiť, aby sme podobne ako Krstiteľ vedeli uhladiť Pánove cesty. S ňou „chceme naplniť svet svetlom, pretože naša služba má byť služba konaná s radosťou. Všade, kde je Božie dieťa vo svojom Diele, nech nechýba tá dobrá nálada, ktorá je ovocím vnútorného pokoja. Z vnútorného pokoja a odovzdanosti: odovzdanie sa do služby druhým je také účinné, že ho Boh odmeňuje pokorou plnou duchovnej radosti“[5].

---

[1] František, *Homília*, 28-V-2018.

[2] Benedikt XVI, *Homília*, 6-I-2010.

[3] Svätý Josemaría, *Íst' s Kristom*,  
bod 120.

[4] František, *Evangelii Gaudium*, bod  
1.

[5] Svätý Josemaría, *List 24-III-1930*,  
bod 22.